

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број: Кж.1-533/19
Дана: 04.02.2020. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Милевке Миленковић, председника већа, Жарка Стевановића и Ђорђа Ристића, чланова већа, са записничарем Тамаром Миливојевић, у кривичном поступку против окривљеног АА, због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из чл. 348 ст. 4 у вези ст. 1 Кривичног законика (КЗ) и окривљеног ББ, због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из чл. 348 ст. 1 КЗ, одлучујући о жалбама Вишег јавног тужиоца у Крушевцу, окривљеног ББ и бранилаца окривљеног АА, адвоката Ђорђа Бокшана из Панчева и адвоката Горана Каличанина из Крушевца, изјављеним против пресуде Вишег суда у Крушевцу К-3/18 од 24.04.2019. године, у седници већа одржаној дана 04.02.2020. године, донео је једногласно

ПРЕСУДУ

Делимичним усвајањем жалби окривљеног ББ и бранилаца окривљеног АА, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Вишег суда у Крушевцу К-3/18 од 24.04.2019. године, само у делу одлуке о кривичним санкцијама, тако што Апелациони суд, окривљеног АА, због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из чл. 348 ст. 4 у вези ст. 1 Кривичног законика и окривљеног ББ, због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из чл. 348 ст. 1 Кривичног законика, за која су оглашени кривим првостепеном пресудом, **ОСУЂУЈЕ** и то окривљеног АА на казну затвора у трајању од **1 (једне) године и 2 (два) месеца**, а окривљеног ББ на казну затвора у трајању од **1 (једне) године**, коју задржава као правилну и која ће се извршити у просторијама у којима окривљени ББ станује, у Крушевцу, у ул., без примене мере електронског надзора, које не сме напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, с тим што ако окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора и на новчану казну у одређеном износу од **100.000,00 (стохиљада) динара**, коју је окривљени дужан да плати у року од три месеца, а уколико не плати новчану казну у

наведеном року иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће се за сваких започетих хиљаду динара новчане казне одредити један дан казне затвора, док се жалбе окривљеног ББ и бранилаца окривљеног АА у преосталом делу и жалба јавног тужиоца **ОДБИЈАЈУ** као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крушевцу К-3/18 од 24.04.2019. године окривљени АА и ББ оглашени су кривим и то окривљени АА због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из чл. 348 ст. 4 у вези ст. 1 КЗ, а окривљени ББ због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из чл. 348 ст. 1 КЗ, па су осуђени и то окривљени АА на казну затвора у трајању од 2 (две) године, коју да издржи по правноснажности пресуде, а окривљени ББ на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, коју да издржи по правноснажности пресуде и на новчану казну у одређеном износу од 200.000,00 (двестахиљада) динара, коју је дужан да плати у року од 3 (три) месеца по правноснажности пресуде, а уколико окривљени не плати напред наведену новчану казну у одређеном року, иста ће бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од шест месеци.

Истом пресудом, окривљеном АА изречена је и мера безбедности – одузимање предмета, па се од истог трајно одузима једна полуаутоматска снајперска пушка „М 1976“, калибра 7,9 x 57 мм, фабричког броја G-....., са оптичким нишаном „ОН-2 (ОН-М 76 В)“, марке „Зрак“, број, са носачем броја, као и пиштољ марке „ЦЗ 99“, калибра 9 мм (фабричког броја који је механички уништен), а који предмети су привремено одузети по потврди о привремено одузетим предметима ПУ Крушевац број 73/14 од 20.09.2014. године, док ће се по правноснажности пресуде са одузетим предметима поступити у складу са одредбама Закона о извршењу кривичних санкција.

Такође, на основу одредбе чл. 262 ст. 2 ЗКП, одлучено је да трошкове кривичног поступка сnose окривљени АА и ББ, о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- Виши јавни тужилац у Крушевцу, због одлуке о кривичној санкцији и другим одлукама из чл. 441 ст. 1 ЗКП, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу усвоји жалбу и преиначи побијану пресуду, тако што ће окривљеном АА изрећи казну затвора у трајању од 3 (три) године, а окривљеном ББ казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци,

- бранилац окривљеног АА, адвокат Ђорђе Бокшан, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и

повреде кривичног закона, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу, као другостепени, пошто испита првостепену пресуду, уважи жалбу и укине побијану пресуду, те предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање из разлога наведених у жалби,

- бранилац окривљеног АА, адвокат Горан Каличанин, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног законика и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да исту преиначи и окривљеног АА за извршење кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из чл. 348 ст. 4 у вези ст. 1 КЗ ослободи од оптужбе и казне, уз захтев да окривљени и бранилац буду обавештени о седници већа, и

- бранилац окривљеног ББ, адвокат Љубодраг Вуковић, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичним санкцијама, са предлогом да Апелациони суд побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да исту преиначи у делу одлуке о изреченим кривичним санкцијама, тако што би окривљенима казне ублажио до могућности прописаних одредбама закона, а да се жалба јавног тужиоца одбије као неоснована, уз захтев да о седници већа буду обавештени окривљени и њихов бранилац.

Међутим, како је напред наведена жалбу поднео адвокат Љубодраг Вуковић, као бранилац кога је окривљени ББ ангажовао у жалбеном поступку, иако сходно законској одредби из чл. 73 ст. 3 тач. 3 ЗКП не спада у круг лица која могу поднети жалбу, будући да не може бити бранилац окривљеног, пошто је претходно, у истом предмету поступао као судија, члан другостепеног већа, које је одлучивало о жалби на решење о потврђивању оптужнице, то се окривљени ББ, на захтев другостепеног суда, изјаснио да прихвата изјављену жалбу браниоца, адвоката Вуковића и да се иста има сматрати његовом жалбом, јер је бранилац ту жалбу поднео у корист окривљеног.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу је поднеском Ктж-557/19 од 15.07.2019. године, предложио да Апелациони суд, као другостепени, преиначи пресуду Вишег суда у Крушевцу К-3/18 од 24.04.2019. године и окривљенима АА и ББ, за предметна кривична дела изрекне казне затвора у дужем трајању, а жалбе бранилаца окривљених – АА, адвоката Горана Каличанина из Крушевца и адвоката Ђорђа Бокшана из Панчева и окривљеног ББ, адвоката Љубодрага Вуковића из Крушевца, одбије као неосноване.

Апелациони суд је одржао седницу већа, у смислу чл. 447 ЗКП, у присуству браниоца окривљеног ББ, адвоката Звонка Марковића из Крагујевца, а у одсуству уредно обавештених Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу и браниоца окривљеног АА, адвоката Горана Каличанина, као и у одсуству окривљеног АА, чији је бранилац, адвокат Ђорђе Бокшан поднеском од 04.02.2020. године обавестио суд да су он и његов браћеник сагласни да се седница већа одржи у њиховом одсуству и да су благовремено обавештени о термину одржавања јавне седнице од другог браниоца окривљеног, адвоката Горана

Каличанина, на којој је размотрио целокупне списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је сходно одредби чл. 451 ст. 1 ЗКП, испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, па је по оцени навода у изјављеним жалбама и писаном предлогу Апелационог јавног тужиоца, нашао:

Жалбе окривљеног ББ и бранилаца окривљеног АА су делимично основане, а жалба јавног тужиоца је неоснована.

Супротно жалбеним наводима окривљеног ББ и бранилаца окривљеног АА изрека првостепене пресуде је јасна, разумљива и у истој нема противречности, нити постоји противречност између онога што се наводи у изреци и разлозима датим у образложењу пресуде, а такође пресуда садржи довољне, јасне и непротивречне разлоге о чињеницама које су предмет доказивања и не постоји противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника, па се иста неосновано жалбама окривљеног ББ и бранилаца окривљеног АА побија због битних повреда одредаба кривичног поступка из чл. 438 ст. 1 тач. 11 и ст. 2 тач. 2 ЗКП.

Надаље, то што чињенични опис изнет у изреци побијане пресуде не садржи бланкетну одредбу из Закона о оружју и муницији која је у конкретном случају повређена, иако се ради о кривичном делу са бланкетном диспозицијом, како се то наводи у жалби окривљеног ББ, изреку побијане пресуде не чини неразумљивом, с обзиром да су у истој, сходно одредби чл. 424 ст. 1 тач. 1 ЗКП назначене све чињенице и околности које чине обележја кривичног дела за које је окривљени ББ оглашен кривим, односно, у истој је дат приказ објективних околности из којих се поуздано утврђује како је окривљени ББ, извршио предметно кривично дело и које је све радње предузео приликом извршења истог, те се стога неосновано жалбом наведеног окривљеног првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из чл. 438 ст. 1 тач. 11 ЗКП, а тим пре јер су у образложењу побијане пресуде описане радње којим се употпуњује биће предметног кривичног дела са бланкетном диспозицијом у смислу прописа материјалноправне природе од којег зависи постојање кривичног дела, а који је важио у време извршења истог.

Како се првостепени суд на главном претресу одржаном дана 20.03.2019. године упознао са одбранама окривљеног ВВ, које је дао у својству саокривљеног у полицији (Записник о саслушању Ку-..... од 10.02.2015. године) и пред јавним тужиоцем у истрази која је против њега и окривљених АА, ББ и ГГ вођена у тада јединственом поступку пред Основним јавним тужиоцем у Крушевцу (Записник о саслушању Кт-..... од 14.12.2016. године), а пре закључења споразума о признању кривичног дела, односно, са исказима саоптуженог ВВ према коме је окончан кривични поступак правноснажном осуђујућом пресудом, што представља законом предвиђену могућност за извођење ових доказа на наведени начин, сходно одредби чл. 406 ст. 1 тач. 5 ЗКП, то се, по оцени овог суда, првостепена пресуда неосновано жалбом окривљеног ББ побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из чл. 438 ст. 2 тач. 1 ЗКП, уз образложење да се пресуда заснива на доказу (одбрани окривљеног ВВ који је закључио споразум са тужиоцем) на коме се по одредбама овог законика не може заснивати, јер се пресуда у односу на окривљене ББ и ВВ не може заснивати искључиво и у претежном делу на исказу

окривљеног ВВ, којим их он терети у погледу радњи извршења предметних кривичних дела, а који је прибављен на начин да извођењу те доказне радње нису присуствовали окривљени АА и ББ и њихови браниоци, на који начин им је онемогућено да користе своја права која им припадају као странци у поступку, тј. да непосредно испитају саокривљеног ВВ и изврше суочење.

Следствено изнетом, као неосновани се показују и жалбени наводи браниоца окривљеног АА, адвоката Ђорђа Бокшана да одбијање од стране првостепеног суда предлога одбране да се у својству сведока испита правносанжно осуђени ВВ представља флагрантно кршење права на одбрану окривљеног, јер није било процесних препрека да се исти сада позове у својству сведока на главном претресу на коме никада није учествовао и чијом оптужницом није ни обухваћен, а ово стога што је, по оцени другостепеног суда, код чињенице да је према саокривљеном ВВ поступак окончан правноснажном осуђујућом пресудом Вишег суда у Крушевцу СПК-11/18 од 05.04.2018. године, првостепени суд правилно поступио када је записнике о његовим исказима, на основу одредбе чл. 406 ст. 1 тач. 5 ЗКП прочитао на главном претресу, јер сходно наведеној законској одредби, у кривичном поступку није дозвољен дуалитет процесних својстава, односно, једно лице се не може појавити у двострукој улози и то једном као окривљени, а потом и као сведок.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, бранилац окривљеног АА, адвокат Горан Каличанин у својој жалби истиче да првостепени суд своју одлуку заснива само на лажним исказима ВВ, занемарујући разлике у истима, због чега склапање споразума о признању кривичног дела са ВВ није доказ о кривичној одговорности окривљеног АА, јер тај споразум не може да прејудицира стање ствари у овом кривичном предмету у смислу признања кривице уместо окривљеног АА, да у прилог тезе одбране да окривљени АА није учествовао у купопродаји оружја, говоре чињенице да том приликом никакав новац није пронађен и одузет, нити су отисци окривљеног АА пронађени на оружју и кутији где се оружје налазило, при чему су и искази испитаних сведока у свему подударни са одбраном окривљеног АА, а уз то првостепени суд није утврдио све одлучне чињенице везане за црни цип и НН лица у истом, иако су сви саокривљени имали идентичне исказе о томе, осим окривљеног ВВ који је прикрио ту чињеницу како би умањео своју одговорност, при чему чињеница да је оружје пронађено у возилу окривљеног АА не доказује аутоматски његову кривицу, будући да исти не само да није имао свест да је оружје у његовом возилу, већ није имао ни вољу и намеру да исто прибави, те да је предметно оружје окривљеном АА подметнуто од стране сапутника у возилу, тако што је без његовог знања ВВ исто ставио у пртљажник његовог возила.

Оспоравајући правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања бранилац окривљеног АА, адвокат Ђорђе Бокшан у жалби наводи да остаје нејасно зашто суд не прихвата одбране окривљених АА и ББ и исказе испитаних сведока, који су међусобно подударни, већ веру поклања прочитаном исказу ВВ кога никада није испитао и који обилује нелогичностима, а који је супротан и усаглашеним исказима других учесника овог поступка, да непостојање ДНК окривљеног АА на телу пушке директно доводи у сумњу наводе ВВ да је окривљени АА купац оружја, јер је невероватно да окривљени пре наводне куповине није узео у руке оружје које купује, због чега би се

допуном ДНК вештачења, којом би била извршена анализа ДНК трагова на омоту пакета проверила у целости одбрана окривљених и добио одговор на питање ко је ставио пакет са оружјем у гепек возила. Даље се у жалби наводи да код чињенице да је ВВ са АА критичном приликом затечен у возилу којим је превозено – ношено оружје, не стоји закључак првостепеног суда да ВВ није имао мотив да неосновано терети својим исказом окривљене ББ и АА, с обзиром да су за радњу ношења из ст. 4 чл. 348 КЗ могли да буду осумњичени само ВВ и АА, као и да је првостепени суд утврђивао радње окривљеног АА читањем пресуде и споразума о признању кривичног дела ВВ, иако окривљени АА уопште није обухваћен наведеном пресудом и споразумом.

Надаље и жалбом окривљеног ББ се првостепена пресуда побија због чињеничних утврђења и с тим у вези истиче да јавна тужба не поседује ваљане доказе на основу којих би се доказале чињенице и околности из изреке оптужбе да је окривљени ББ извршио продају предметног оружја окривљеном АА, будући да су тврдње окривљеног ВВ оповргнуте идентичним одбранама окривљених ББ и АА и исказима испитаних сведока ГГ и у претежном делу ДД, да је суд био у обавези да изврши суштинску анализу сваког доказа изведеног на главном претресу, а не да се само површно дотакне истих, те да из изведених доказа произилази да је осуђени ВВ од лица која су била у црном ципу страних регистарских ознака, потпуно непознатих окривљенима ББ и АА, купио ватрено оружје ближе описано у изреци побијане пресуде, које је након куповине убацио у пртљажник возила Опел астра власништво окривљеног АА.

По оцени Апелационог суда, оваквим жалбеним наводима, не доводи се у сумњу правилност закључка првостепеног суда изнетог у побијаној пресуди, да су окривљени АА и ББ извршили предметна кривична дела, у време, на месту и под околностима како је то ближе описано у изреци првостепене пресуде. До оваквог закључка првостепени суд је дошао на основу правилне и свеобухватне оцене свих изведених доказа, како појединачно, тако и у међусобној вези сходно обавези прописаној одредбом чл. 419 ст. 2 ЗКП, па је чињенично стање у првостепеном поступку потпуно и правилно утврђено, због чега су жалбени наводи окривљеног ББ и бранилаца окривљеног АА, којима се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, оцењени неоснованим.

Доводећи у везу писане доказе (ближе наведене у образложењу првостепене пресуде) са исказима ВВ, датим у присуству браниоца у полицији, при ком исказу је остао и пред јавним тужиоцем на записнику о саслушању окривљеног, а у којима је навео да критичном приликом није учествовао у разговору и договору између окривљених АА и ББ у вези купопродаје оружја, већ је само са својим познаником окривљеним АА дошао код окривљеног ББ, како би окривљени АА купио пушку од окривљеног ББ, јер је ловац, те да исти није имао намеру да купи пиштољ, али су се приликом узимања пушке договорили да од њега купи и пиштољ, због чега је заједно са пушком у пакету био и пиштољ, са кога су били обрušени серијски бројеви, при чему није био упознат о начину плаћања и цени предметног оружја, правилно је првостепени суд извео закључак да је окривљени ББ том приликом неовлашћено продао, а окривљени АА неовлашћено носио ватрено оружје и то једну полуаутоматску снајперску пушку „М 1976“, калибра 7,9 x 57 мм, фабричког броја, са оптичким нишаном „ОН-2 (ОН-М 76 В)“, марке „Зрак“, број, са носачем броја, као и пиштољ марке „ЦЗ 99“, калибра 9 мм (фабричког броја који је механички уништен).

Дакле, насупрот жалбеним наводима окривљеног ББ и бранилаца окривљеног АА, побијана пресуда није заснована искључиво на исказима саокривљеног ВВ према коме је поступак правноснажно окончан осуђујућом пресудом, с обзиром на то да је поред наведених исказа, чињенично стање утврђено и на основу других доказа изведених на главном претресу, појединачно побројаним на страни б првостепене пресуде, а пре свега на основу исказа испитаних сведока, записника о претресању путничког моторног возила и стана и других просторија, потврда о привремено одузетим предметима од окривљених, фотодокументације и записника о вештачењима.

Код таквог стања ствари, а насупрот наводима жалби окривљеног ББ и бранилаца окривљеног АА, првостепени суд је, и по оцени другостепеног суда, правилно ценио као неосноване и срачунате на избегавање своје кривице одбране окривљених АА и ББ када су негирали извршење радњи предметних кривичних дела, наводећи, између осталог, и то да им је ВВ касније у односу на предметни догађај, а пре закључења споразума тражио већу суму девизног новца, ради промене исказа, при чему је окривљени ББ истицао да га је контактирао пријатељ из Београда, сведок ДД и рекао му да ВВ тражи новац, тј. да све то може да се заврши са извесним износом између 2-3 хиљаде евра, образлажући и то да су окривљени АА и ВВ долазили код њега, не због куповине оружја, већ у вези набавке ракије управо за његовог пријатеља из Београда (ДД) који је у то време држао кафић. Ово тим пре, јер сведок ДД, кога је предложио окривљени ББ, у свом исказу, детаљно изнетом и анализираном у образложењу побијане пресуде, није потврдио одбрану окривљеног ББ да му је ВВ преко свог пријатеља ДД тражио девизни новац ради промене исказа, наводећи уз то и да никаква ракија није помињана када су окривљени АА и ВВ планирали одлазак на југ Србије.

Уз то, по оцени Апелационог суда, иако су наводи из жалби бранилаца окривљеног АА, у односу на непостојање доказа у виду биолошких трагова (ДНК профила окривљених) на ватреном оружју тачни, тиме се не компромитују други изведени докази којима је учешће окривљених у овој кривичноправној ствари на несумњив начин утврђено, посебно имајући у виду и да је окривљени ББ признао да је том приликом у селу Трмчари лепо кутију у којој је било предметно ватрено оружје, бранећи се да није знао шта је у кутији, при чему је полицијским службеницима касније, приликом претреса, предао 3-4 котура траке, која му је послужила за лепљење једног дела кутије.

Неосновани су и наводи у жалби окривљеног ББ да му је на главном претресу који је окончан доношењем побијане пресуде ускраћено право на стручну одбрану, јер је суд одлучио да одржи тај главни претрес, без присуства његовог браниоца, будући да је, у смислу одредбе чл. 382 ст.1 ЗКП, на претресном већу да одлучи, узимајући у обзир све околности случаја да ли ће одржати главни претрес без присуства браниоца или не, у случају изостанка уредно позваног браниоца с главног претреса када одбрана није обавезна, а који бранилац није обавестио суд о разлозима своје спречености да присуствује истом, нити је окривљени на позив суда одмах узео другог браниоца.

Првостепени суд је, по оцени Апелационог суда, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио кривични закон када је радње окривљеног АА правно квалификовао као кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и

промет оружја и експлозивних материја из чл. 348 ст. 4 у вези ст. 1 КЗ, а радње окривљеног ББ правно квалификовао као кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из чл. 348 ст. 1 КЗ, при чему је о извршеној правној оцени дела дао разлоге које у потпуности прихвата и овај суд, па су стога жалбе окривљеног ББ и бранилаца окривљеног АА којима се првостепена пресуда побија и због повреде кривичног закона, оцењене као неосноване.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичним санкцијама, а поводом жалби јавног тужиоца, окривљеног ББ и бранилаца окривљеног АА, адвоката Горана Каличанина и адвоката Ђорђа Бокшана, Апелациони суд налази да су жалбе окривљеног ББ и бранилаца окривљеног АА у овом делу основане, а жалба јавног тужиоца неоснована.

Наиме, приликом одмеравања врсте и висине кривичне санкције, првостепени суд је ценећи околности које су од значаја да казна буде мања или већа, у смислу одредбе чл. 54 КЗ, правилно као олакшавајуће околности имао у виду на страни окривљеног АА да је отац једног пунолетног детета, његову ранију неосуђиваност и коректно држање пред судом, а на страни окривљеног ББ његове личне, породичне и социјалне прилике и да је отац двоје пунолетне деце, док је окривљеном ББ као отежавајућу околност ценио ранију осуђиваност, па је правилно окривљене АА и ББ осудио на ефективне казне затвора, а окривљеног ББ и на новчану казну као споредну.

Међутим, иако је правилно поступио првостепени суд када је окривљеног ББ, због извршеног кривичног дела из чл. 348 ст. 1 КЗ, осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, Апелациони суд, имајући у виду правилно утврђене олакшавајуће околности, као и држање окривљеног ББ после учињеног кривичног дела, будући да се у временском периоду од извршења дела па до пресуђења (више од 4 године) није појавио као извршилац било којег кривичног дела, налази да у конкретном случају, има места примени одредби чл. 45 ст. 5 и 6 КЗ важећег у време извршења кривичног дела, па је из наведених разлога, делимичним усвајањем жалбе окривљеног ББ, преиначио првостепену пресуду, на начин као у изреци ове пресуде, налазећи да ће се извршењем казне затвора у просторијама у којима окривљени станује, без примене мере електронског надзора, постићи сврха кажњавања из чл. 42 КЗ, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција из чл. 4 ст. 2 КЗ.

Такође, по налажењу другостепеног суда, имајући у виду напред наведене олакшавајуће околности на страни окривљених, одмерене казне за извршена кривична дела, и то окривљеном АА казна затвора у трајању од 2 (две) године и окривљеном ББ споредна новчана казна у одређеном износу од 200.000,00 динара (двестахиљада), су строже него што је то нужно са становишта опште сврхе изрицања кривичних санкција и сврхе кажњавања, и исте као такве не представљају адекватну казну, како се то основано указује жалбама окривљеног ББ и бранилаца окривљеног АА.

Из тог разлога, Апелациони суд је делимичним усвајањем жалби окривљеног ББ и бранилаца окривљеног АА, преиначио побијану пресуду у делу одлуке о кривичним санкцијама, тако што је дао прави значај олакшавајућим околностима на страни окривљених, закључујући при томе да олакшавајуће околности на страни окривљеног АА

имају карактер нарочито олакшавајућих у смислу чл. 56 тач. 3 КЗ, уз оцену, да се и са ублаженом казном може постићи сврха кажњавања, па је окривљене АА и ББ, за кривична дела, за која су оглашени кривим првостепеном пресудом осудио и то применом чл. 57 ст. 1 тач. 4 КЗ окривљеног АА на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 2 (два) месеца, а окривљеног ББ на новчану казну, као споредну, у одређеном износу од 100.000,00 (стохиљада) динара, коју је окривљени дужан да плати у року од три месеца, а уколико не плати новчану казну у наведеном року, иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће се за сваких започетих хиљаду динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

По оцени Апелационог суда овако изречене казне затвора окривљеном АА и ББ, као и споредна новчана казна окривљеном ББ сразмерне су тежини учињених кривичних дела, утврђеном степену кривице окривљених и имовном стању окривљеног ББ, те су као такве подобне, имајући у виду личност учинилаца, да у потпуности испуне захтеве специјалне и генералне превенције, односно остваре сврху кажњавања прописану законом у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција (чл. 4 ст. 2 и чл. 42 КЗ).

Следствено изнетом, оцењени су као неосновани жалбени наводи јавног тужиоца да је првостепени суд окривљенима изрекао неадекватне казне затвора, јер исте нису примерене тежини учињених дела, при чему је превелики значај дат олакшавајућим околностима на страни окривљених, због чега се изреченим казнама не изражава друштвена осуда за извршена кривична дела, нити се утиче на друге потенцијалне учиниоце да не чине ово кривично дело, као и жалбени предлог јавног тужиоца да се окривљени АА осуди на казну затвора у трајању од 3 (три) године, а окривљени ББ на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци.

Са наведених разлога, Апелациони суд је на основу одредбе чл. 459 ст. 1 и чл. 457 ЗКП, одлучио, као у изреци пресуде.

**Записничар,
Тамара Миљивојевић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Милевка Миленковић, с.р.**

